

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





UNGDOMSVÄNNEN

N:o 4

APRIL

1900

Det är fullkomnadt.

Detta rop är visserligen ett rop af smärtornas man men också lika mycket ett rop af segraren. Det är visserligen alla molltonernas djupaste moll. Men det är tillika den högsta och renaste af alla toner i dur. Det betyder, att förnedringen bytts i ära. Törnekronan har blifvit världens yppersta krona. Det rö, som hånfullt sattes i människosönens hand, styr i dag öfver flera hjärtan och riken än någon annan kunglig spira. Korset själf är tronen öfver alla troner. Och den sargade, blödande, i en simpel soldatmantel insvepte och begabbade »Judarnes konung» är ett majestät, inför hvilket alla majestäter i världen äro endast trasfurstar och tiggare. Och ändock hafva vi ej sett konungen i hans ära och glans. Då det sker, då skola vi bättre förstå, hvarför frälsaren jublade ännu i dödens bitterhet: »Det är fullkomnadt.»

D. Nyvall.



Vår frälsares föredöme.

*Varen så till sinnes, som Kristus
Jesus var (Fil. 2: 5)!*

I ungdomsåren har man vanligen en stor benägenhet att vilja efterlikna andra. Hvar och en har sitt ideal. I detta ligger i och för sig ej något ondt, blott man får ett sådant ideal, som är värdt att efterlikna. Bedröfligt nog utöfva dåliga människor också ett mäktigt inflytande på andra, men för sådana bör man fly och fly i tid, innan man blifvit en slaf under deras inflytande. Varen *deras* efterföljare, heter det, som genom tro och tålmod hafva vunnit löftena! *Men, om skalkar locka dig, så följ icke!*

Det högsta och bästa föredömet hafva vi i vår frälsare själf. Honom bör du söka att likna, unge vän. Där har du det upphöjda idealet. Visserligen är han mer än ett ideal, ty han är frälsaren och försonaren, men han är ock det allra bästa mönster för oss alla att efterlikna. Och bäst af allt är det, att den, som söker att likna honom, gifver han sin nåd till att vandra i ett heligt lefverne.

Likna då Jesus i ödmjukhet! Han var den mäktigaste af alla, men se huru ödmjukt han alltid framträdde! Han förhöll sig ödmjukt i förhållande till sina föräldrar, till sina lärjungar och vänner men äfven till sina fiender. När han blef bannad, bannade han icke igen, heter det om honom. Sina lärjungars fötter tvådde han och gaf dem därigenom ett föredöme, huru de skulle förhålla sig mot hvarandra. Ödmjukheten, där den framträder i sin rätta gestalt, är en dygd, som pryder hvarje människa, men i synnerhet de unga. Den ödmjuka har ock lättare för att komma genom de trånga passen här i världen, än den har, som förhäfver sig. Alltid har den högmodiga människan svårt att få vänner, ty en sådan trifs ej, om den ej får råda och härska, men under den stoltes härskarespira har ingen lust att böja sig. En högmodig människa kan nog samla beundrare och lysmare omkring sig, isynnerhet då den har något att ståta med, men verkliga vänner blir han utan. Därför tag dig till vara för den högmodiges väg, ty Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka gifver han sin nåd. När någon gifver dig en vänlig varning samt påpekar ett fel hos dig, så var tacksam därför! Och äger du det ödmjuka sinne,

som Herren vill finna hos dig, så känner du det ej svårt att vara tacksam t. o. m. för en tillrättavisning. Har du fått rika gåfvor framför mången annan, så förhåf dig icke, ty då blir du oduglig att göra ett rätt bruk af dem. Besinna, att hvad du har, är gåfvor af Herren, hvilka du fått att tjäna med men ej att ståta med. På mången yngling, som yfves öfver sina gåfvor och talanger, kan det bekanta minnesordet tillämpas, som en äldre man en gång på en skrifven lapp gaf en ung, storsint studerande:

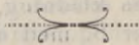
»Mer af högmod än af snille

Lider *du*, min gosse lille».

Tag alltså ej högmodiga människor till föredöme, utan lär af Jesus, ty han är mild och ödmjuk i hjärtat, och på ödmjukhetens väg skall du blifva till största nytta för dina medmänniskor, ja, ett godt föredöme för andra.

Sök också att likna Jesus i ett uppoftande sinne! Tänk på, hvad han försakade för att göra andra lyckliga! Genom att uppofta dig för andras väl, skall du själf skörda välsignelse af honom, som lönar hvarje god gärning. Den, som själf frusen i vinterkylan, gnider den förfrusne, blir däraf alltid varm, medan den overksamme kan frysa sig till döds. Så ut kärlekssäd, unge vän, och du skall inhösta glädjeskörd.

P. O.



Herrens rätter.

*Herrens rätter äro alla
Ljufvare, än honung är;
Hvad man än hans bud må kalla,
Endast kärleksflöden svalla
Genom dem till hvarje hjärta,
Som har evighetsbegär.*

*Fröjda dig, o själ, åt detta!
Du har mera, än du vet.
Vilsna barn, o kom till rätta,
Se, du får din hunger mätta
Vid det bord, där Gud har dukat
Himmelsk nåd och salighet.*

Aug. B.



Ett lydnadsprof.

För Ungdomsvännan af E. W—n.

Har du sett i de stora städerna, huru trånga, mörka och osunda gator där finnas? Där stå husen så nära hvarandra, att man på somliga ställen kan räcka grannen midt emot handen tvärs öfver gatan. Där hittar solen aldrig in i de kvafva kyffena annat än såsom en blek stråle, och likväl kommer den stenarna att bränna och luften att kännas tryckande het. Ja, vid en sådan gata bodde Elin med sin moder. Fadern var död — han hade supit ihjäl sig, sades det. Modern, den stackars madam Sjö, hade genom lidanden och sorg blifvit nästan sinnesslö och hon kunde med möda fås till att gifva några rediga svar vid tilltal. Hon arbetade dock med att göra papperspåsar och askar, hvilka en medlidsam handlande sedan köpte, Elin gick i skolan en tid, hvarefter en sömmerska, som bodde nära där intill, och som fäst sig vid det lifliga barnet, erbjöd modern att taga Elin till sig och lära henne sy mot det, att hon passade upp på henne. Elin hade nu varit hos fröken A. två år och lärt sig ganska mycket.

»Se här, Elin, tag denna klädning, lägg ned den i den där kartongen och gå till kamrer S. med den», sade fröken A. en afton. Elin gick till det stora, vackra palatset vid torget och insläpptes till den unga dottern i huset. Klädningen provvades och befanns vara efter önskan.

»Elin, vill du ej komma hit till hösten och tjäna här såsom husa?» frågade fru S. »Du skulle få sy åt oss och få en lätt tjänst; god lön skulle du ock få».

»Tack, frun, men jag har lofvat mor att taga henne till mig, hyra ett rum och sy, så att hon kan få hvila sig».

»Men, Elin, inföll unga fröken S., »din mor har det ju bra, som hon har det. Hon sitter och gör påsar hela dagen, och hennes grannkvinna är ju snäll emot henne och ser till henne».

»Men hon har ingen, som läser för henne och älskar och pysslar om henne. Stackars mor! Hon har haft så mycket ledsamt i sina dar och behöfver litet glädje på ålderdomen — kanske kan hon bli bättre till sinnes därigenom».

»Men hvem har inbillat dig detta — en ung, rask, duglig flicka sätta sig ned så där i enslighet, det blir bra tråkigt för dig; du kunde ju af din lön betala någon annan, som hjälpte din mor litet», utbrast fröken Gerda.

»Jo, fröken, se det var här för en tid sedan en pastor B., som predikade en kväll på missionshuset; jag var där. Och han talade öfver en text — jag tror det var Tit. 2: 11—14 —, som handlade om *försakelse*; och han sade: »Vill du vara Herrens lärjunge, så gif dig *själf* ut i allt! Det är icke detsamma att gifva gåfvor, tjänster och ord; nej, dig *själf* har du att gifva ut i kärleken!» Detta fastnade så i mitt sinne, ty jag hade så länge försökt intala mig, att det var nog gifva mor litet hjälp med penningar och annat. Men nu hörde jag Herren säga till mig: *Gif dig själf* åt din moder! Och se, därför får jag tacka så mycket för herrskapets godhet, men jag kan icke antaga platsen.»

»Elin måtte ha blifvit läzerska,» utbrast fröken Gerda, då Elin gått.

»Ja, det tror jag nästan, men godt vore, om alla döttrar så som hon älskade och värdade sig om sina gamla föräldrar,» svarade modern.

Elin gjorde, som hon sagt, oaktadt hon nog frestades på flera sätt att i första rummet tänka på sig själf och sitt eget nöje. Men — hemligheten till hennes seger låg i Herrens tillsägelse: *Min nåd är dig nog*. Hon hade som barn i söndagsskolan fått lära känna Jesus som sin frälsare och bäste vän, och det frö, som där nedlagts i hennes hjärta, växte och bar frukt. Genom hennes kärlek och själfuppoffring upplystes äfven moderns omtöcknade sinne, och hon dog i frid med Jesusnamnet på sina läppar. Männe Elin sedan ångrade, att hon bestod i detta lydndsprof? För visso icke. Huru handlar *du* mot din gamla moder?



När lärkan sjöng.

En man vandrade en gång genom en fågelhandlares utställning och betraktade med särskildt intresse hans vackra samling af lärkor. Därvid gaf han akt på en tyst, sorgbunden lärka, som satt ruggig högst i buren, och frågade, hvad det var för fel med den. »Hon håller på att dö», blef svaret, »och har icke sjungit en enda ton, sedan hon kom hit.»

»Hvad kostar den?» frågade mannen. »En tyst sångare, som är ledsen vid lifvet, skall ni inte köpa», blef svaret. »Men hvad

vill ni ha för den?» frågades åter. Priset uppgafs, och den stumma, halfdöda lärkan köptes.

Utkommen sade mannen till sin lärka i buren: »Kan du sjunga, så skall jag nog få dig att göra det». Han försökte med olika slag af frön, flyttade buren från plats till plats, i solljus och skugga, men lärkan förblef stum. »Jag skall dock göra ett försök till», sade mannen, tog buren med den tyste sångaren ut på det gröna fältet, öppnade dörren och sade: »Flyg ut! Du är fri». Lärkan blickade fundersamt på dörren, hoppade ned, sträckte ut sin hals och såg upp i sin ägares ögon, liksom ville hon fråga: »Är det sant, att jag är verkligt fri?» Därpå lyfte hon sig på sina vingar, svingade sig upp i solljusa rymder och utbrast i en flod af sång.



”Allt, som är värdt att göra,
är värdt att göra väl.”

Iakttagandet af denna regel har i betydlig mån hjälpt många unga män framåt.

»En person må hafva hvilken syssla som helst», brukade en engelsk köpman säga, »så bör han vinnlägga sig om att vara den bäste i den sysslan. Är han ej mer än en skoputsare, så bör han försöka vara den bäste i grannskapet.»

Samme köpman försökte äfven praktisera denna regel i sina magasin. Då gossar kommo i hans tjänst, sattes de först till att räta spikar, som plockades upp inom magasinet. Deras befordran berodde nu på, om de gjorde detta arbete väl. Skötte de med grundlighet den sysslan att räta spik för någon tid bortåt, så fingo de flytta upp och sattes att biträda den, som hade bestyret med säckars lagning, och visade de sig nu lika duktiga i att laga säckar, så upphöjdes de till springpojkar. Och så allt igenom, ända upp till högsta platsen i affären, var grundlighet och ordentlighet ett bestämdt villkor. Ty köpmannen höll före, att den gosse, som icke dugde till att räta spik riktigt bra, skulle icke göra någonting bra; var han icke ordentlig i småsaker, så skulle han ej heller vara ordentlig på en ansvarsfullare post.

Då Georg Washington vid 13 års ålder började öfva sig i affärer genom att afskrifva växlar, kvittenser, anteckningar, räk-

ningar och dylikt, gjorde han detta så nätt och prydligt, att hans handskrifter ansågos som mönster; och då han lämnade skolan vid 16 års ålder, begärde flere köpmän honom i sin tjänst.

Sir Fowell Buxton skref till sin son: »Du är nu en man, och jag är öfvertygad om, att du alltid kommer att intaga en underordnad plats i lifvet, om du icke sätter dig i sinnet att göra *väl*, hvad du gör. Gör det klart för dig, att det är bättre att utträtta litet men göra det riktigt bra än att utträtta tio gånger så mycket men bara till hälften. Allt, hvad du kan, laga att du kan det *grundligt*.

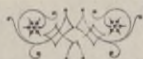
Benjamin Franklin var lika utmärkt i boktryckerikonsten vid 20 års ålder, som han var utmärkt i naturvetenskap och statsökonomi vid 50.

Den store målaren Reynold tillfrågades en gång, huru han hade förvärfvat sig en sådan skicklighet, och gaf därpå följande svar: »Genom att följa en enda enkel regel, nämligen den, att *göra hvarje tafla till den allra bästa*.

En rik fabrikant i nya England säger, att det stoltaste ögonblick i hans lif var det, då han kunde sköta en kardmaskin till sin husbondes belåtenhet.

Det berättas om en engelsk statsman, honom till heder och beröm, att en medlem af Underhuset en gång angrep honom i denna församling och förevitade honom hans låga härkomst. »Jag minns er, när vi borstade min fars stöflar», utropade parlamentsledamoten med förakt. Men hänförelse grep hela församlingen, då statsmannen gaf honom det präktiga svaret: *Det är sant min herre, men borstade jag dem inte bra kanske*.

Den störste af alla mästare har sagt: »Den, som är trogen i det lilla, är också trogen i det mer är; men den, som är otrogen i det lilla, är också otrogen i det mer är.»



»Moder, jag kommer!» På ett sjukhus låg en äldre man för döden. En troende ung släkting besökte honom och försökte att tala med honom om Kristus, men möttes af kall likgiltighet. Till slut knäböjde den unge mannen vid sängen och bad med djup känsla bönen »Fader vår.» När han uppstod, syntes tårar i den döendes ögon. Förgäfves sökte denne att dölja sin rörelse. Snyftande utbrast han: »För mer än femtio år sedan lärde mig min moder den där bönen; jag bad den vid hennes knä. Jag känner mig såsom förkrossad att höra den än en gång.» — Den troende mannen aflägsnade sig helt sakta, och då han dagen därpå inträdde i sjuksalen, var den gamles säng tom. Tidigt på morgonen hade den gamle utkämpat sin sista strid och farit hädan. Hans sista ord voro: »Fader vår, som är i himmelen!» Och slutligen: Moder, jag kommer, jag kommer! Han är *min* fader också.»

I Getsemane.

Bedjande frälsare,

Böjd under tyngden af ångest och smärta,
Är det för mig, som det kvider, ditt hjärta?

O, gör mig då emot frestelsen vakande
Och uti allt till din egen försakande,

Bedjande lärjunge.

Kämpande frälsare!

Är det åt mig, som du kämpar för friden
Allt intill blods i den nattliga striden?

O, jag vill då bära smälekens lidande,
Blott jag får vara din seger-förbedande,

Stridande lärjunge.

Segrande frälsare!

Styrkt af din fader i striden du vinner,
Och i din seger min fruktan försvinner.

Hjälp, att din kraft må hos mig vara boende,
Och att jag städs må förblifva din troende,

Segrande lärjunge.

A. W. H.



TILL KONGO.



AGDA WÄNNLUND. C. W. GRAN. J. A. JOHNELL.
EMMA SJÖHOLM. WILH. SJÖHOLM.

Åter har en liten skara missionsvittnen lämnat vårt land med Kongo som mål. Hvem känner icke den varmhjärtade, för kongomissionen brinnande käre brodern Wilh. Sjöholm! Under de två och ett halft år, han denna gång varit hemma för att återhämta krafter, har han rest omkring i vårt land och gjort sin mästarte och sin mission känd och älskad af många. De äro nu fem i sällskap på väg ut till sitt stora missionsfält, där Herren på ett så underbart sätt välsignat arbetet. Må han följa dem på deras resa och förunna dem glädjen att med bibehållna hälsokrafter få återse sina kära medarbetare därute!

Johan Erik Wilhelm Sjöholm är född den 22 nov. 1865 vid Öfvedsklosters herrgård i Skåne, där fadern var skogsförvaltare. Sin skoltid tillbragte han i Malmö, kom vid fyllda 13 år i handel och fick vid 17 års ålder anställning i Östersund. Där blef han omvänd till Gud, började genast efter sin omvändelse att arbeta i söndagsskolan och öppnade själf en sådan utom staden, af hvilket arbete han för egen del blef rikligen välsignad. I flera år var han sedan medlem af och ordf. i Östersunds kristliga ungdomsförening.

Hvad han som barn hörde i söndagsskolan om hedningarna och deras nöd gick honom så djupt till hjärtat, att han redan då ofta sade: »När jag blir stor, skall jag blifva missionär.» Efter hans omvändelse återupplivades hans sinne för hedningarnes nöd, och det dröjde icke länge, förrän hans önskan att få utgå såsom missionär förverkligades. Han hade en förmånlig plats och blef erbjuden att utan något vidare få öfvertaga den affär, han förestod. Men han lämnade allt med glädje för detta enda att få gå till Afrika, dit hans längtan allt ifrån barndomen stått. Sitt underhåll vid skolan fick han till stor del betryggadt af den ungdomsförening, han förut tillhört.

Från skolan utexaminerades han vid jultiden 1888 med utmärkt vackra betyg, och i mars 1889 reste han till England, där han vid missionsinstitutet Harley House i London vistades 8 veckor för studier af engelska språket. I juni samma år kom han till Kongo och stannade vid missionsstationen Kibunzi i 3 år och sedan ett år såsom föreståndare för Diadia, medan missionär Skarp var i Sverige för att hvila. I juni 1893 kom han hem och återvände till Kongo på hösten 1894, lämnande en liten flicka på ett år i hemlandet. I augusti 1897 kom han hem igen men mycket sjuk och nedbruten och måste ligga till sängs flera veckor efter sin hemkomst. De läkare, som undersökte honom, förklarade, att det ej finnes minsta hopp för honom att kunna återvända. Hans hustru, som i följd af en mycket svår feber hade rest hem året förut, var ock allt fort mycket klen. Därför var

det nästan afgjort, att han skulle stanna hemma. Men då han började blifva frisk och stark igen, och det ena dödsbudet efter det andra anlände från Kongo, kände han sig aldrig tillfreds med tanken att stanna hemma och se sina trossyskon ryckas bort därute, under det behofvet af lärare blef allt större. Sammalunda kände hans hustru det, och så kommo de båda öfverens om att ännu en gång erbjuda sin tjänst för missionen i Kongo. Sedan detta beslut var fattadt, hafva de känt sig mycket lyckliga.

Missionär Sjöholm kommer under den närmaste tiden att stanna vid missionsstationen Londe och har lofvat att allt ibland ihågkomma Ungdomsvännen med meddelanden från Kongo.

Wilh. Sjöholm åtföljes bl. a. af sin hustru Emma Nicklasson, med hvilken han ingick äktenskap den 12 maj 1890, kort efter hennes ankomst till Kongo. Innan hon reste ut, hade hon dels genomgått missionshemmet vid hvita Bergen, dels åtnjutit ett års kurs i sjukvård vid Sabbatsberg. Hon och fru Walldén äro de första svenska kvinnor, som för tredje gången återvända till Kongo.

I sällskap med makarne Sjöholm följa fröken Agda Wännlund samt J. A. Johnell och Karl Wilhelm Gran.

Agda Wännlund är född i Jönköping den 21 sept. 1869. Ganska tidigt lärde hon känna och älska Herren och gick i flera år med en innerlig önskan att få resa ut bland hedningarne som ett Herrens vittne.

På hösten 1893 blef hon intagen på Elsa Borgs missionshem. Året därpå genomgick hon missionsafdelningen vid Sv. Missionsförbundets missionsskola i Stockholm, och år 1895 antog hon samma sällskaps kallelse att utgå till Kongo. Efter 3 års arbete därute kom hon hem på sommaren 1898 och återvänder nu efter två års hvila i hemlandet för andra gången till detta vårt missionsfält.

Johan August Johnell föddes den 28 mars 1875 i Vestra Tunhems församling af Elfsborgs län. Föräldrarne voro på Herren troende hvarför J. redan tidigt fick djupa intryck af Guds ord.

Då han var fem år flyttade föräldrarne till Trollhättan, där John August genomgick folkskolan och blef konfirmerad. Fadern var byggmästare, och ganska tidigt började J. deltaga med uti byggnadsarbeten. Sedan har han genom flera olika kurser i tegelslagning, å mekanisk verkstad och i ritskola m. m. vidare utbildats i detta yrke. De senare åren har han varit anställd såsom förman hos en af Göteborgs större byggmästare.

På sommaren 1897 lämnade J. sitt hjärta åt Herren Jesus, och i januari detta år erhöll han Svenska Missionsförbundets kallelse att utgå till Kongo såsom praktisk arbetare, hvilken kallelse han ock antog.

Karl Wilhelm Gran är från Rogberga församling af Jönköpings län, där han föddes den 21 jan. 1878. Han blef ganska tidigt föräldralös men upptogs af en god familj, som sörjde för hans uppfostran.

Efter sin konfirmation kom han i smedslära och har sedan dess fortsatt med järnarbete i olika grenar. Vid 18 års ålder kom han till tron på Herren Jesus. Redan då kände han sig manad att offra hela sin tid åt Herren; men först på våren 1899, då han deltog i en evangelistkurs, som missionär Sjöholm anordnade för unga troende män i Jönköping, blef han mera viss i sitt sinne. Och nu har äfven han med glädje antagit Sv. Missionsförbundets kallelse att utgå till Kongo som praktisk arbetare.

Gud följ dem alla med sin beskyddande och stödjande nåd och kröne deras arbete bland Kongos folk med rik välsignelse! Må han särskildt hugsvala och styrka makarne Sjöholms hjärtan i känslan af den förlust, de göra, då de nödgas lämna kvar i hemlandet sina 3 små barn, af hvilka ett är födt i Kongo!



”Gå till myran, se på henne och lär!”

Går jag några steg norr ut från min vid skogsbrynet belägna stuga, finner jag där en större myrstack, som gifvit mig några lärdomar, hvilka jag ville meddela dig, käre läsare, i hopp, att de skola blifva till välsignelse!

Myrorna äro ett svagt släkte, och dock hvilket arbete för-må deras förenade krafter utföra! Man kan i skogen få se myrstackar flera fot höga och breda, och de bestå, som alla veta, till största delen af små, små strån. Det är endrägt, parad med nit, som åstadkommit detta.

Så är ock Guds folk en »liten klen hjord,» men se på resultatet af dess förenade arbete! Det är verkliga jättearbeten, hvilkas frukter vi dagligen få se, erfara och må väl utaf. Först i evigheten skall dock deras arbete till fulla varda uppenbart.

Myrorna äro ett vist släkte. Sin vishet uppenbara de bland annat däri, att de insamla sin föda under sommarens ljusa och härliga tid. När sedan vintern kommer, mörk, kall och dyster, kunna de trygga slå sig till ro, och njuta frukterna af sitt trägna sommararbete.

Lär här af att »tänka på din skapare i din ungdom, innan de onda dagarna komma!» Lär dig att verka medan dagen varar! Det kommer en natt, då ingen kan verka! Vål dig, om du i ungdomens och hälsans dagar sökt och funnit din frälsare samt verkat hans verk! Du skall då, när din lefnads sol sjunker, få i ro och frid fara hädan för att i Guds stad för evigt hvila från ditt arbete samt skörda, hvad du här i tro och kärlek utsatt. Därför köp tiden, först och sist ungdomstiden!

Myrorna arbeta i det tysta. De ha alla ett mål i sikte, och därför sträfva och arbeta de utan att bry sig om, hvad den öfriga världen tänker och säger om deras arbete. Troligt är ock, att de ej själfva äro medvetna om storheten af sitt arbete.

Häraf må vi lära att i ondt rykte och godt rykte blott vara trogna i det arbete, vi af Herren satts att utföra, och icke tänka, än mindre tala skrytsamt därom, samt vara nöjda i medvetandet af, att Herren ser och lönar vårt arbete, äfven om det förbises och underkännes af människor. Att, ehvad vi äro »hemma eller ute vandrande,» vara *Herren* till behag — vare det vårt lifs uppgift!

Trampar du på myran, skall du i många fall få se henne åter resa sig och fortsätta sin vandring.

Om vi äro små och obetydliga i våra egna ögon, skall det icke heller bekomma oss så synnerligt, om vi af världen varda »nedtrampades,» Äro vi däremot stora och stolta i vår ande, skall sådant kännas betydligt bittert.

Myrorna bygga sitt bo åt *solsidan*.

Om du, unge vän, bygger ditt bo åt *solsidan*, med andra ord, grundar ditt hopp på Jesus och lefver i tron på honom, blir du alltid en stad på berget, ett vägledande ljus för de i syndens mörker vandrande.

Myrorna äro små, och dock öfvervinna de just genom sin litenhet t. o. m. den fruktade ormen. Han kan helt enkelt icke skada dem, ty de äro för små. En myra skall icke heller förmå tillfoga ormen någon skada, men i hundra och tusental förenade utgöra de ormens mest fruktade fiende. De kunna *tillsamman* döda honom. Du skall därför icke behöfva befara att finna ormar i närheten af en myrstack.

Guds folks *förenade* kraft utgör djäfvulens fasa. Därför går hela hans mission ut på att sända dem från hvarandra och få dem att draga till hvar sin »stack.» När han lyckas i detta söndringsarbete, gläds han, ty därigenom har han försvagat deras kraft.

Låten oss därför hålla ihop, alla Guds barn, unga och gamla, och segern är vår genom Jesus Kristus vår Herre!

A. S—én.

EN BLICK.

TIDSBILD UR VERKLIGHETEN.

För Ungdomsvännan.

Hon var så utsökt stilig, fin och nätt,
 Som man kan bli af krustång och korsett,
 Den vackra, lefnadsglada Aurora.
 Och icke sämre — ej ett enda dugg —
 Med getingsmidja och med krusad lugg
 Var väl grossörens lilla näpna Nora.

De båda skyndade i skymning sval
 Emot sitt ljufva önskemål — en bal,
 Där ljus från gas och blickar dem skall möta.
 Hur mången skulle där ej vänta på,
 Att dörren öppnas må för dessa två,
 Som faktiskt äro sötast bland de söta.

Hur »väldigt» roligt skulle det ej bli
 Att där sig svänga fjärilslätt och fri!
 Visst skulle de bli balens främsta tärnor.
 Nog skulle de få dansa hvarje dans —
 Och balen skulle få sin högsta glans
 Af dessa båda ljusa aftonstjärnor.

Hvem kommer där? Jo, tänk — en predikant,
 Som är med herrn och frun så väl bekant.
 »Han möter oss — hur ska' vi nu bete oss?
 Ack, om han icke kände oss ändå!
 Tänk, om han gissar, hvar vi ämna gå,
 Och tänker här en straffpredikan ge oss!

Han mötte dem. Han gick dem tyst förbi
 Och hälsade. Men det låg något i
 Den blick, han hastigt på dem båda fäste.

Det var en pil i detta ögonkast,
Hvars hulling satte sig i själen fast,
Och klart och tydligt där sin dom de läste.

Den blicken — hur den sade mer än ord!
Den talade om synd och själamord
Och evig död som slutet uppå leken.
Och glädjen vissnade i bägges bröst,
Som för en nordanvind i kulen höst
De gröna bladen vissna bort på eken.

»Vi låta balen fara, Nora, — kom!
Vi redan gått för långt — vi vända om
Och gå i stället Herrens ord att höra;
Ty denne mannens djupa sorgsna blick,
Som lik en eld till ben och märg mig gick,
Den skulle mig visst midt i dansen störa».

Och i sin baldräkt skyndade de två
Sig in i kyrkans undangömda vrå,
Där ord om **synd** och **nåd** dem kraftigt rörde.
Det ordet, som är visst och lära kan,
En öppen dörr till deras hjärtan fann
Och lif och frid dit in för alltid förde.

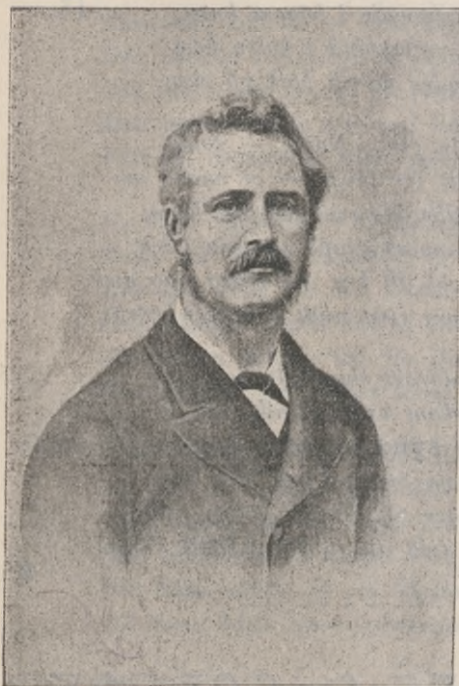
B.

CHARLES G. GORDON.

Efter de bästa källor
af —dq—.

Gordon önskade ej att från Krim återvända till England med den hemförlofvade arméen. Hans åstundan var att stanna »tre, fyra år» utrikes och »hellre i krig än i fred». Hans önskan blef delvis uppfylld, dock ej i hvad som rör hans krigiska förhoppningar. Under de närmast följande åren finna vi honom dels såsom biträde vid en kommission, som hade att uppgå en gränslinie vid floden Donau, där Gordons speciella uppgift var

att »färdas längs hela gränsen, undersöka de ryska kartorna och rätta dessa, när de (som oftast) voro felaktiga, eller rent af rita nya sådana»; dels att biträda vid en undersökning af den asiatiska gränsen. Efter blott ett halft års vistelse i England, blef han på våren 1858 åter sänd tillbaka till Armenien för att vidare undersöka den nya gräns mellan rysk och turkisk besittning, som han själf varit med om att utstaka.



CHARLES G. GORDON i yngre dagar.

På senhösten återkom han till England. Den 1 april 1859 utnämndes han till kapten. Han var då 26 år gammal.

1850-talet var för det stolta England en orolig tid; dess söner förgingos af köld och elände, hunger och pest utanför Sebastopols murar; de mördades utan förbarmande af rasande hinduer, och måste i Kina kämpa mot ett folk, hvilket, i regeln fegt och krypande, nu för en gång visade verklig tapperhet, besjäladt som det var af ett bittert hat mot främlingar i allmänhet och engelsmän i synnerhet. Detta hat och förakt för

engelsmännen var onekligen icke utan ett visst berättigande, och fullt rättvist tycktes den kines' slutsats vara, som en gång utbrast, då man ville förmå honom att omfatta kristendomens läror: »Omöjligt att engelsmännen äro kristna; de skulle då icke taga våra länder och städer och ihjälslå vårt arma folk. Vore de kristna, skulle de icke bryta sjette budet, icke sälja opium och utbreda död öfver riket — nej, dessa engelsmän äro icke kristna, omöjligt, de äro det icke».

Emellertid sökte Kina bryta några af de traktater, de euro-

peiska makterna vid freden i Nankin 1842 föreskrifvit dess regering, hvadan ett krig med Kina var oundvikligt. Den 1 aug. 1860 landsattes 25,000 man vid floden Peikos mynning. Under växlande lycka fördes detta krig, ända till dess att Gordon, som vid denna tid vistades i England och fått order att begifva sig till Kina, kom att taga verksam del i krigsoperationerna. Sedan hufvudstaden Peking blifvit intagen, föreskrefvo nu de allierade engelsmännen och fransmännen sina villkor och genomdrefvo sina fordringar. Den allierade kåren gick efter en månads vistelse i lägret utanför Peking i vinterkvarter i Tientsin. Såsom befälhafvare öfver ingenjörskåren vistades Gordon här under tvenne år i jämförelsevis fredliga förhållanden. Hans förnämsta åliggande, utom det att draga försorg om sin trupp, var att uppmäta omgifvande distrikt; och som aldrig någon europé här någonsin förut satt sin fot, var detta hans arbete mången gång förknippadt med verklig lifsfara.

Under den fruktansvärda taipingrörelsen, det största uppror världen någonsin skådat, behöfde den engelska styrkan i Shanghai förstärkning, och i maj 1862 erhöll Gordon order att från Tientsin begifva sig dit med en infanteriafdelning.

Hans första uppgift blef att under general Staveleys befäl intaga Singpoo. Och detta lyckades. Oaktadt Gordon, under det han tog sina skizzer och gjorde sina observationer, alltjämt utsatte sig för fiendens kulor, förblef han dock oskadd. På trettio miles omkrets rensades landet helt och hållet från taipingar. Härnäst träffa vi den ännu blott trettioårige Gordon såsom öfverbefälhafvare för den kinesiska Sung-Kiangarméen i färd med att undertrycka det vidt utbredda taipingupproret. »Såsom en kristen soldat anser jag mig strida en god kamp för min tro, då jag bekämpar detta afskyvärda odjur (ledaren för taipingrörelsen), som fräckt tillvällar sig den gudomliga härkomst, hvilken ensamt tillkommer vår religions stiftare (Jesus Kristus),» säger Gordon till försvar för att han öfvertagit befälet öfver en kinesisk här och såsom sådan blifvit en kejsarens af Kina undersåte och en kinesisk mandarin.

Med sin »alltid segerrika armé» var Gordon under mindre än ett och ett halft år i elden trettiotre gånger. Seger följde på seger. Segrarnes fana vajade från än den ena än den andra stormade fästningen, och taipingarne voro nästan alltjämt stadda i brådskande flykt, nedtrampande hvarandra i ifvern att undkomma.

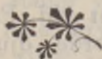
Under vistandet i lägret vid Patschau inträffade en egenomlig händelse, som gjorde djupt intryck på kineserna. Bron mellan Patschau och Sutschau var 300 fot lång och bestod af 53 hvalfbågar. För att bereda genomfartsplats åt en

af sina flodångare hade Gordon låtit borttaga en hvalfpelare.

Själfr brukade han i likhet med sina män ofta promenera eller hvila på denna bro. En afton satt han allena på brons bröstvärn, rökande sin cigarr. Plötsligt slogo tvenne kulor hvinande ned i muren och öfverhöljde honom med kalk och damm. Efter det andra skottet reste han sig för att se, hvad som stod på. Han hade ej hunnit ett stenkast från den plats, där han suttit, förrän denna del af bron — 26 hvalfbågar — med ett väldigt brak sammanstörtade. Denna hans underbara räddning stadgade än mer bland kineserna den allmänna tron, att hans lif vore heligt och hägnadt, och att han således var oöfvervinnelig. Och denna tro blef därigenom en stark drifkraft att öka modet i Gordons nu jämförelsevis lilla här.

Aldrig sågo hans soldater honom bära vapen, ehuru han nästan alltid personligen måste leda anfallen. Hans officerare voro visserligen tappra män, men icke alltid besinningsfulla nog att hålla stånd mot en ofta till förtviflan bragt fiende. Vid sådana tillfällen fick man ofta se, huru Gordon lugnt fattade en och annan vikande officer vid armen och förde honom med sig in i det tätaste kulregnet. Han kände ingen fruktan. »Så länge Gud behöfver oss, skall han bevara oss här; och om han icke behöfver oss, skall han sannolikt hafva användning för oss i en annan värld,» — detta var Gordons lifsregel, och med denna emotsåg han utan fruktan död och fara. — »Den allsmäktige ledsagar mig, och döden har ingen fasa.» — Sådan var hans trosbekännelse.

Det enda »vapen», Gordon bar i alla sina kinesiska drabbningar, var ett litet spanskt rör, med hvilket han ordnade sina trupper; men dessa, som i honom endast sågo den oöfvervinnelige segraren, trodde, att denna käpp var en trollstaf. »Gordons seger trollstaf» blef sålunda ett till och med oersättligt vapen i kampen mot den mångdubbelt öfvertalige fienden. »Man kan ej tänka sig större motsatser än Gordon i sin uniform, så enkel och utan bjäfs, utan värja, värjgehång och andra synliga vapen än en två fots lång käpp samt dessa bucanierofficerare i deras sjöröfwarekostymer, utstyrda med vapen och kragstöflar som teaterbanditer», berättade sedermera en af Gordons kinesiska officerare, därvid han med sin satir utgjuter sig öfver Gordons engelske vapenbröder.



Brefväxling.

I.

Svar till —r— och »Johan.»

Från Eder hafva vi mottagit följande frågor till besvarande i Ungdomsvännerna:

1) Bör en flicka, som älskar en ogudaktig man, lösgöra sig från sin förbindelse med honom, när hon blifvit troende, om mannen ej vill ändra sitt sinne och lämna sig åt Herren, och hon ej gifvit honom något äktenskapslöfte?

2) Huru skall en troende yngling handla, då han under sitt otrostillstånd gifvit äktenskapslöfte åt en ogudaktig flicka och äfven sedan förnyat detta löfte i hopp om, att Gud skulle få ändra hennes sinne, hvilket dock ännu ej skett?

Den första af dessa frågor bör utan vidare kunna besvaras med »ja.» Vill flickan bevara sin själ ren och kvarblifva i trosgemenskap med Herren samt undgå ett efter all sannolikhet olyckligt äktenskap, så har hon intet annat att göra än att bedja Gud om befrielse från en »kärlek», som förvisso skulle föra henne i olycka. Då hon ej är bunden vid något löfte om äktenskap till honom, bör hon i gudsfruktan säga honom skälet därtill, att hon måste bryta förbindelsen, och låta det sedan därvid bero. Och i hennes kamp både att öfvervinna sina böjelser för honom och att motstå försök, som af honom möjligen kunna göras för att återknyta förbindelsen, skall Gud hjälpa och bistå henne.

»Johans» fråga föranleder oss däremot att säga något mer. Allra först må vi då påpeka det oriktiga och oförståndiga i en troende ynglings förfarande mot en »ogudaktig flicka», som han under sitt otrostillstånd gifvit äktenskapslöfte, att nämligen förnya detta löfte i hopp om, att Gud skulle få ändra hennes sinne. Det hade varit bättre, om han bedit och arbetat för hennes omvändelse i hopp om att kunna få förnya sitt äktenskapslöfte. Har emellertid nu sådana förnyade löften gifvits, så har förbindelsens upplösande därigenom visserligen försvårats, men den troende ynglingen har likväl icke vunnit det allra minsta, hvarigenom han inför Guds ord kan försvara förbindelsens vidmakthållande. Ty inga löften, huru säkert de än äro afgifna, och huru många gånger de än äro förnyade, kunna binda någon att handla i uppenbar strid med Guds ord eller försvara hans handlingssätt, om han med deras uppfyllande öfverträder Guds heliga vilja.

Hvad den troende ynglingen allra först har att göra är att genom ömsesidig öfverenskommelse söka få förbindelsen upplöst, så att de afgifna löftena icke längre äro bindande. Går den »ogudaktiga flickan» icke in härpå, har den troende ynglingen att i allvarlig och ihärdig bön till Gud framlägga saken för honom och bedja om hans hjälp samt — vänta. Under denna väntans tid gäller det emellertid för honom att i allt mot henne uppföra sig såsom en sant helgad kristen. Det enda mål, han därunder bör hafva i sikte, är att söka vinna henne för Herren Jesus. Men huru skulle detta kunna gå, om han själf icke vandrar värdigt sin himmelska kallelse! Hit hör först och främst att undvika all kurtis med henne. Hon är inför äktenskapets stiftare icke hans och vet ej, om hon någonsin blir det. Hvarje frestelse till intimare umgänge med henne än med andra unga kvinnor bör han med vaksamhet undfly, såväl då han är med henne i andras

sällskap, som då han är ensam med henne. Ty endast därigenom, att han är gudfruktig i sin ande, helgad i sitt umgänge samt fast och bestämd i sitt sinne, skall han kunna blifva ett medel till hennes frälsning.

Men allt beror i väsentlig mån därpå, om han verkligen *vill* blifva lös ifrån henne, så länge hon ännu är »ogudaktig.» Vill han icke det, så är han själf fången i en snara, som med tiden kan draga honom bort från Gud och in ett olyckligt äktenskap.

A. W. H.

II.

Svar till Hildevig.

Jag inköpte för någon tid sedan en gultarr, stor koncertmodell, för 14 kr. från Torsten Hedlunds musiklager, Göteborg, och är denna gultarr alldeles utmärkt med särdeles god ton samt stämmer väl å alla banden. Ofvan angifna pris är ock mycket billigt för denna gultarr. Jag lärde mig spela ackord på ganska kort tid genom att begagna mig af anvisningar, som finnas i sångboken *Zions strängaspel*.

Axel.

Insända frågor.

1) Hvad hafva de på Herren Jesus troende att lära af 1 Kor. 11: 22 särskildt med afseende på nattvardens firande?

A. L.—H.

2) Huru skall en kristen, som vid såväl enskilda som offentliga möten känner sig manad att vittna om Herren, bäst kunna öfvervinna det slag af fruktan, som då vill bemäktiga sig honom och hindra honom att följa den Helige Andes maning?

Ernst W.

3) Är det i strid med Guds ord, att den troende ungdomen om söndagarna roar sig med bollkastning, skridskoåkning o. d.

Lindoff K.

4) Hvad har en på Jesus troende ung människa att iakttaga, när ungdomens lustar rasa som stormar genom själen?

Selma K.

Huru skall man kunna förstå Guds vilja med afseende på val af lefnadsskall?

Frida H.

Breflåda.

C. M. J—n, Joh. L., C. W. G., »Asta», L. Ö. Hjärtligt tack!

E. S—g. Välkommet; tack! Var uppsatt för detta n:r men måste stå öfver till nästa.

A. har att vänta svar på sin fråga i nästa n:r.

F. Vi skola sända skriftligt svar på frågan.

C. P., K. O. J. B., I. J—n, G. A. m. fl. Om Edra frågor skola upptagas till besvarande i Ungdomsvännen, måste Edra namn och adresser uppgifvas.